

Damfenomeen zonder recept

In 1965 was hij al studentenkampioen. Bijna 60 jaar en zo'n 5000 partijen later kan oud-leraar Duits Anton Schotanus (81) uit Leeuwarden nog steeds met de besten mee. In Delft won hij zijn vierde nationale veteranentitel. Hoe hij dat doet? „Ik kan er geen recept voor geven.”

BERT DOLLEKAMP

Anton Schotanus was en is geen wereldtopper, wel een sterke subtopper met een even ondernemende als nuchtere persoonlijkheid, die hem ook in het maatschappelijke en sociale verkeer van pas kwam.

„Ik ging op mijn dertiende bij de damclub. Dat was een aardige hobby, maar de HBS ging voor. Ik haalde gemiddeld een acht op mijn eindlijst en vooral op mijn tien op geschiedenis was ik enorm trots. Ook de daaropvolgende studie Duits aan de RU Groningen nam ik heel serieus. Toch heb ik in die tijd al goede damprestaties geleverd. Ik haalde in 1961 de eerste van 41 clubkampioenschappen bij Huizum, werd in 1965 de eerste studentenkampioen van Nederland en een jaar later won ik ook het Turkstra toernooi in Leeuwarden, voor de supertalenten van destijds Ton Sijbrands en Harm Wiersma.”

Na zijn studie gaat Schotanus in 1967 aan de slag bij de scholengemeenschap in Heerenveen, waar hij tot zijn pensioen in 2005 een ge-

De blik van de 81-jarige Anton Schotanus, hier op het balkon van zijn flat in Leeuwarden, reikt dankzij een rijk sociaal en maatschappelijk leven verder dan het dambord, waarop hij vorige week zijn vierde nationale veteranentitel won. FOTO: HOGE NOORDEN/JAAP SCHAAP

waardeerde kracht is. Drie jaar lang is Jannes van de Wal er een volgens Schotanus weinig opvallende leerling, vertelt hij eind 1993 in het programma *Klasgenoten* van Koos Postema, als Jannes tot nationale cultheld is uitgroeid. Schotanus volgt een minder spectaculaire maar wel interessante route, waarin hij veel van talenten kwijt kan.

Op zijn 25ste debuteert hij in de NK en een jaar later treedt hij als jeugdleader toe tot het hoofdbestuur van de bond. „Ik vond dat ik behalve het dammen ook wat aan de organisatie moest doen. Samen met oud-wereldkampioen Piet Roozenburg heb ik toen een kaderopleiding in de steigers gezet. Aan trainers en bege-

‘Dammen was een aardige hobby, maar de HBS ging voor’

leiders was toen al een tekort en dat is er nog steeds.”

Ook in de liefde heeft Schotanus inmiddels zijn weg gevonden. „Met Annelies ben ik vanaf 1969 gelukkig getrouwd geweest. We kregen een zoon en een dochter en later nog drie kleinkinderen. Helaas kwam aan die periode na 27 jaar een eind toen Annelies overleed. Dat was in

1996, nota bene het jaar dat ook Janes veel te jong gestorven is.” Schotanus zit niet bij de pakken neer. Hij is van 1989 tot 1998 voorzitter van de bond en ook als speler boet hij nauwelijks aan speelkracht in. Zijn baan geeft hem houvast en hij begint een nieuwe relatie met de Duitse Gertrud, met wie hij 16 jaar lang in Leek woont. Op zijn 62ste gaat hij met pensioen en begint aan een master geschiedenis aan de RUG. Weinig studenten kunnen aan zijn motivatie tippen. „Ik heb ruim twintig werkstukken geproduceerd over diverse aspecten van de Duitse geschiedenis. Op 3 oktober 2008, dat weet ik nog precies want dat is de dag van de Duitse eenheid, heb ik

Cum Laude mijn bul gekregen.”

In 2013 komt ook aan zijn tweede relatie een eind. Schotanus raakt opnieuw bevriend met een in Wenen woonachtige damster. „Ik trof haar bij enkele zomertoernooien en bezocht haar regelmatig in Wenen. Maar ze is wel een stuk jonger en we zijn op mijn voorstel als goede vrienden uit elkaar gegaan.”

Wordt er tussen de bedrijven ook nog gedamd? Wel wis en waarachtig. Schotanus is er nooit mee gestopt. En vorige week schreef hij geschiedenis, door als eerste tachtig plussers het NK veteranen te winnen. Hoe hij dat doet? „Ik kan er geen recept voor geven.” Maar misschien is dat juist het geheim van de smid.